

عنوان مقاله:

واکاوی واژه «قرب» در گفتمان قرآن کریم با تاکید بر روابط همنشینی

محل انتشار:

اولین کنفرانس بین المللی انقلاب علوم انسانی اسلامی (سال: 1403)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

مهدی جوادی - دانشآموخته کارشناسیاریشد دانشکده علوم قرآنی خوی

غلامرضا خوش نیت - استادیار مجتمع آموزش عالی شهید محلاتی

خلاصه مقاله:

خداوند تعالی بر تمامی بندگان و مخلوقات خود، از جمله انسان، قرب داشته و از خود آنها به خودشان نزدیکتر است و این نزدیکی خداوند به معنای نزدیکی و قرب مکانی یا زمانی نبوده، چون خداوند، آفریننده زمانومکان است و بر هر چیزی احاطه دارد بلکه قرب خداوند حقیقی است، زیرا ناظر به احاطه وجودی اوست؛ از طرفی چون همه موجودات و از جمله انسان، مخلوق خداوندند و مخلوق و معلول کاملاًتعلق و ربط به علت و خالق داردوممکن نیست که در هیچ یک از مراحل هستی، مستقل و بی نیاز از خداوند باشد و با توجه به احاطه وجودی خداوند بر موجودات، خداوند نه تنها به همه مخلوقاتش قرب دارد، بلکه از خود آنها به خودشان نزدیک تر است. این تحقیق با روش توصیفی تحلیلی و استفاده از منابع اینترنتی و کتابخانه ای به واکاوی واژه «قرب» در گفتمان قرآن کریم با تاکید بر روابط همنشینی می پردازد که در نهایت به این نتیجه رسیده است که قرب خدا به بندگان یک طرفه و دائمی بوده و شامل تمامی بندگان می باشد؛ ولی قرب بنده به خدای سبحان شامل بندگان خاص و اولیاءالله می باشد که از آنها به مقربان یاد شده است. و تعبیر عنایت، حد نهایی قرب به خداوند و نزدیکترین حد ممکن به او می باشند و زلفی و دنو در مرتبه پایین تری قرار دارند و ذهاب، هجرت و فرار الی الله مقدمه و راه رسیدن به قرب الهی بوده و قرب بدون آنها میسر نمی باشد. و اینکه رویت، یک نوع درک و شعوری است که با آن حقیقت و ذات هر چیزی درک می شود، بدون اینکه چشم و یا فکر در آن به کار رود، شعوری که آدمی با آن بوجود پروردگار خود، بدون دلیل و فکر پی برده و معتقد به آن می شود و پروردگار خود را به وجدان و بدون هیچ حجابی درک می کند، که مرتبه نازله آن در این دنیا برای اولیاءالله و مرتبه کامل آن در قیامت برای مقربان اتفاق می افتد.

کلمات کلیدی:

قرب، همنشینی، ولایت، سیر.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/2087646>

